

Divadelní Piknik

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

5. ČERVENCE 2023

číslo 5

JSME U BODU ZLOMU OHLEDNĚ TOHO, JAK SE TVOŘÍ HLAS

rozhovor s lektorkou a pedagožkou Evou Spoustovou

Jsi tady ve dvou rolích lektorky jevištní řeči. První dny jsi vedla souborový seminář a teď máš individuální seminář. Vnímáš mezi nimi nějaké rozdíly?

Souborový seminář byl specifický, protože už jsem soubor jednou měla a tohle byl pokračovák. A pro mě je pokračovák balzám. Tam to mám vlastně trochu zadarmo, protože když s někým začínám, je to pro mě daleko větší fyzická zátěž. Pracujeme skrz tělo a přes cvičení se k tomu musíme dostat a já jsem po té hodině úplně zmordovaná. U pokračování už spíš jdeme přes texty a předpokládám, že v tělech už něco mají. Oni sami říkali, že za ten rok u sebe cítí nějaké změny. To je krásné. U individuálního semináře začínáme od prvopočátku a těl. Zase se mi ale sejdou pokaždé trochu jiní lidé a vždycky je to zajímavé, protože jak si o věcech povídáme, dozvídám se i já od nových frekventantů úplně nové věci.

Je pro tebe souborový seminář výhodný třeba v tom, že se lidé nemusí mezi sebou seznamovat a méně se před sebou stydí?

Ani ne. Nemám takovou zkušenost. Mám štěstí, že v mých seminářích jsem nějaký velký stud a podobně nezaznamenala. Nevím, možná do toho tak nevidím. Ale podstatné pro mě je vytvořit pro všechny bezpečné prostředí. Věřím, že to lidé cítí a nemají nějaké těžkosti z toho, že se na ně někdo, koho tak moc neznají, kouká.

Jsi známá tím, že velmi jasně umíš dát najevo...

Ježišmarjá, já jsem se zase někde hýbala?

Ne, neboj. Jen trochu...

Já o těch svých reakcích často ani nevím. Je to něco fyzického, co se mi děje, když s inscenací nejdu, něco mě irituje, zarazí. Nevím, že to dělám. Tělo mi to dělá samo a stydím se za to.

Během roku vidíš hodně studentských, amatérských i profesionálních představení. Jak to s mlouvou, jazykovou kulturou na českých jevištích vypadá?

Velmi špatně. Je to čím dál tím horší. S každou nově příchozí mladou generací nejsou lidi ze škol vybavení samozřejmou technickou složkou, jak to bývalo dřív. Vidíme to hlavně na škole. Přihlášení mají malou slovní zásobu, jejich práce s hlasem je na nízké úrovni. Já vím, že to zní, že říkám, že my jsme byli lepší a dnešní generace je horší, než jsme byli my, ale v našem oboru to tak bohužel je. Vzala jsem si na náš magisterský program na pomoc kamarádku kinezioložku, která se věnuje rehabilitacím. Podívala se na studenty a říkala, že v praxi nepracuje s věkově jednotitou skupinou a až tady si uvědomila, jak jsou mladí vyřízení, nemají svaly a těla nefungují. Jsme podle mě u nějakého bodu zlomu ohledně toho, jak se tvoří hlas, jak zacházíme s těly. Kolem mladých jsou navíc bohužel příšerné mluvní vzory. A tohle všechno se pak projevuje v profesionálních souborech, když tam mladí přijdou. Najednou vidí, co všechno potřebují. Stává se, že lidi, kteří na škole tak nepracovali, se vrací, chtějí na tom pracovat a nějakým úsilím to doženou.

A u amatérů je to ohledně jazykové a mluvní kultury spíše intuitivní?

Je to zvláštní, mezi amatéry najdeme soubory, které

Dokončení na straně 10

RODIČE SI PROSTĚ NEVYBÍRÁME

Rozhovor s režisérem Lukášem Křížkem

O čem Pana Polštáře hrajete?

V Panu Polštáři je témat víc a je těžké se pro některé rozhodnout, navíc ve formátu, který se hraje trochu vážně a trochu komicky a ty mísky vah se neustále přelévají. Je tam důležité téma vyprávění a pohádky. Celé je to to jakási grimmovsky laděná pohádka. A z toho vyplývá téma, že rodiče si prostě nevybíráme. Takže téma determinace rodiči a téma vypravěčství: jak přistupujeme k příběhům, jak je vnímáme, jak si je interpretujeme a co všechno může vyprávění příběhů způsobovat. Navíc McDonagh hru psal potom, co mu kritizovali jeho leenanskou trilogii, takže je psaná schválně proti kritikům, kteří mu vytýkali některé věci, které tak vůbec nemyslel. Tématem je tedy i kritika, (des)interpretace.

Odkazy na zmíněnou trilogii máte i ve scénografii, že?

A nejen na ni. McDonagh už ve svém filmu Sedm psychopatů vytvořil postavu spisovatele a v něčem se do něj projektuje. Katurian v Panu Polštáři je také dílčím odrazem McDonagha, takže i my jsme přistoupili k tomu, že nechceme odkazovat jen do Katurianova spisovatelského deníčku, ale přímo k němu. Scé-

nograficky se tam objevují odkazy i na ostatní McDonaghova díla, a to včetně filmů.

Kam jste se posunuli od premiéry v únoru 2022?

Hodně jsme na inscenaci makali. Snažili jsme se zjistit, jak na ni reaguje publikum. Někdy bylo hrobové ticho, jindy se diváci smáli od začátku do konce. Hledali jsme momenty proč a kdy se to děje a nakolik to dokážeme ovlivnit. Taky jsme se snažili cizelovat situace a pilovat mísky vah mezi tím vážným a srandou, protože je to černočerná groteska. Kluci si hodně mákli, našli se v tom a hodně věcí jsme zpřesnili. Od premiéry se hodně škrvalo a byt nám to nikdo neuvěří, jsme od ní o 20 minut kratší.

Jak moc jste museli přizpůsobovat scénu volyňskému prostoru?

Naše scénografie „krabička“, má výhodu, že se pro herce nemění. Herecká aranž a mizanscény zůstávají stejné. S touto výhodou se pojí i nevýhoda, že na větším jevišti, aby bylo do té menší krabičky vidět, je třeba osekávat místa v hledišti. Bojovali jsme s tím, jak a kam náš domeček ukotvit, a se vzdáleností diváků, pro-

tože čím jsi dál, tím víc to může ztrácet na síle. Se vzdáleností to sice vidíš v nějaké vzdálené perspektivě, která není špatná, ale zároveň už nechytíš odkazy, které jsou náplní stěn.

Co říkáš tolika McDonaghům na přehlídce?

Mám ohromnou radost, protože i pro diváky je to zajímavý kontext. Hrozně tomu fandím, protože vím, jak těžké je dělat McDonagha díky jeho mnohovrstevnatosti. Vedle tří her, které jsou v programu, děláme na semináři s Adamem Doležalem Lebku z Connemary, takže já jsem sem přijel žít celý týden McDonaghem.

Vendula Melišková

MCDONAGHOVI, S LÁSKOU

„McDonaghův Piknik“ – i takový podtitul by mohl nést letošní ročník festivalové Volyně vzhledem k počtu inscenací vycházejících z textů tohoto anglického dramatika. Jelikož už za sebou máme Krásku z Leenane, tak snad není potřeba opakovat, proč je Martin McDonagh tak atraktivním autorem téměř magneticky přitahujícím současné tvůrce. (Ony zmíněné důvody naleznete v druhém čísle zpravodaje.) Druhým bodem interního mcdonaghovského festivalu je drama Pan Polštář, které se na volyňském Pikniku objevilo s nepříliš valným úspěchem i v rámci minulého ročníku. Loňskou kletbu přijel prolomit soubor Načerno divadla RADAR.

Každý, kdo alespoň trochu zná režiséra inscenace Lukáše Křížka (a nyní už i ty, milý čtenáři), ví, že je oddaným milovníkem McDonaghovy tvorby (čti „mcdonagho-filem“), tudíž bylo již od začátku téměř jisté, že jeho divadelní počín rozhodně nebude postrádat srdíčko. Inscenace je vedena poctivou a sebevědomou režijní rukou, díky čemuž disponuje pečlivě vystavěnými situacemi, ačkoliv na několika místech by si zasloužila důraznější akcent, což by umožnilo snáze vyniknout vtipným pasážím, které v danou chvíli zapadnou. Mimo jiné by akcent dopomohl i snazší čitelnosti jinak krásně sourodého celku. Řeč je například o scéně, v níž se spisovatel Katurian (Jakub Heřmánek) rozhodne udusit svého mentálně zaostalého bratra Michala (Jan Daniel), v níž by ráznější režijní akcent učinil akt udušení mnohem překvapivější a závažnější.

K proniknutí do fiktivního světa pomáhá scénografie ve formě blackboxu (spíše tedy „silverboxu“), v němž se zračí „zamilovaný režisér“ – stříbrné stěny totiž pokrývají svítivé obrázky, přičemž větší část z nich odkazuje k McDonaghovým filmům. Naštěstí nejde o fanouškovský exhibicionismus, nýbrž o smysluplnou poetiku, kdy obrázky odkazují i k povídkám, o kterých se v díle mluví (a kdo ve zbylých obrázcích nerozpozná odkazy k filmům, může je chápat jako další Katurianovy povídky), a zároveň slouží jako podpůrný prvek tématu autorství – vyslýchaný spisovatel se ocitá obklopen vlastní tvorbou.

Inscenace stojí na čtyřech hercích a jednom hudebníkovi (Matěj Trojan) sedícím opodál. Středobodem je právě Heřmánkův Katurian, který ztvárňuje svou roli civilně, což samo o sobě funguje výborně, nicméně v souhře s ostatními charaktery (postížený bratr Michal a dva policisté v podání Davida Bláhy a Jakuba Hudce) působí už značně subtilněji, jelikož zbylé tři postavy jsou expresivnější a výraznější, čímž hlavního hrdinu snadno utlumí. Mimo to je škoda, že postavy obou policistů, kteří mají fungovat jako vzájemný protipól, tj. dobrý a zlý policajt, v rámci představení spíše splynuly do jednotné polohy, čímž se utlumila i dynamika mezi postavami. Až na těchto pár drobných nešvarů jsou však výkony hereckého ansámblu potěchou pro oko.

Pan Polštář se výrazně točí kolem tematiky zabíjení dětí, přičemž aby nešlo pouze o depresivní jízdu, je třeba ony drastické frakce vyvažovat něčím vlídnějším – vsudypřítomný je samozřejmě McDonaghův temný humor, který téma odlehčuje spíše cynikům, ale pro zjemnění takto náročného tématu využívají tvůrce inscenace prvky snovosti, pohádkovosti. To obnáší především proměnu vizuální stránky formou jemnějšího a hravějšího nasvícení za dopro-

Bylo to moc hezké vizuálně. Mám rád režiséra McDonagha, dobře v tom rezonoval. Pěkné bylo, jak se tam měnily vtipné věci s vážnými.

Josef z Prahy

Dobré herectví, nepochopená scénografie, nepochopená dramaturgie.

Veronika z Brna

Bylo to moc pěkné, oslovilo mě to a moc se mi to líbilo.

Jana z Rakovníka

Obdivuji všechny čtyři herce, bylo to skvěle zvládnuté, hezky nastavené. Policajti jako figurky se mi zdáli placatí.

Karel z Horažďovic

Hra je rafinovaná a nečestná vůči divákovi, protože nejdřív ho uvede do toho, že se jedná o nějakou totalitní diktaturu, ve které policajti pronásledují nějakého spisovatele za povídky, které píše. A pak se ukáže, že to je úplně jinak.

Láďa z Odolené vody

vodu Trojanovy něžné kytarové hudby. Nejvýraznějším vychýlením a zjemněním je pak scéna stand-upu, v níž je publiku převyprávěna nejdrsnější pohádka. Ačkoliv tento výstup úspěšně brousí hrany drsné pohádky o malém Ježíšovi, problémem je, že se tento prvek zcela odchyľuje od předchozího uchopení díla, takže značně vyčnívá a do jisté míry narušuje soudržnost inscenace.

Nehledě na drobné nedostatky je stále třeba mít na mysli, že si soubor Načerno vzal na bedra nelehký původní text a zvládl jej přeformovat a interpretovat do úctyhodného, funkčního divadelního celku. Počinu čpícího krutostí, cynismem a láskou – přesně tak, jak to má McDonagh rád.

Veronika Holečková

CHTĚL JSEM Z POVÍDKY VYTÁHNOUT SILNÝ PŘÍBĚH

Rozhovor s autorem adaptace a režisérem Jaroslavem Kodešem

**Proč ses rozhodl pro svou dramati-
zaci povídky Poslední zvonění, když
existují už dvě jiné?**

Ani s jednou jsem nebyl spokojený. Chtěl jsem, aby to bylo chronologičtější, než je třeba Kvartýr, který připravil v Národním divadle David Jařab a je spíše epizodně udělaný. Chtěl jsem, aby byl ten příběh silnější. A zároveň jsem chtěl, aby to bylo o něčem jiném, než je další adaptace Terezy Boučkové.

A čím tě povídka zaujala?

Čím kdo zachází, tím také schází. Když je člověk hloupý a nepřemýšlí o okolnostech, do kterých se dostal, tak naletí.

**Vím, že jste zažili nějaké peripetie s
obsazením.**

Na začátku jsme zkoušeli v doznívajícím covidu a když jsme před tím dodělali Pastorkyňu, holky za mnou chodily a říkaly, ať jim něco vymyslím. Tak jsem pro dvě holky vymyslel toto. Jenomže obě z toho najednou vypadly, jedna to vzdala ještě před zkoušením a druhá brzy po začátku. Tak jsme hledali další. Anička přišla

tedy na ten začátek a Dorotka je nakonec vlastně až třetí v pořadí v roli Jožky.

**Pokolikáté spolupracuješ s Divadlem
Máj?**

Podruhé. První byla zmíněná Pastorkyňa a druhá Mařka.

**Sám sis Máj našel, nebo oslovili oni
tebe?**

Oslovili mě k výročí souboru a vznikla Její pastorkyňa. A protože spolupráce byla báječná, domluvili jsme se, že to zkusíme zopakovat.

**Máj se dlouhou dobu profiloval dra-
maturgií divadla pro děti, jak vlastně
přijali třeba zrovna Mařku, silný
dospělý příběh s tématem?**

Nabídnul jsem jim to a udělal jsem pracovní verzi, která se pak během zkoušek dopracovávala. Ale v zásadě to hlavní bylo hotovo. A všichni to, k mému překvapení, přijali. Oslovilo je to.

A čím tě jejich reakce překvapila?

Já nejsem moc typ na komedie, na ty prvoplánové. I tady jsem chtěl jít

do žánru pohybuje se na hraně tragédie a komedie, pohrávajícím si s motivy protektorátu. A nevěděl jsem, jak na to soubor zareaguje a jestli tento přístup vezmou.

Martin Rumler

MAŘKO... MARYŠKO!!!

Divadelní soubor Máj si zvolil jako předlohu ke své inscenaci dramatisaci povídky Johannese Urzidila Poslední zvonění. Zdramatizování se ujal Jaroslav Kodeš, který se zároveň chopil i jejího zinscenování. Na rozdíl například od dramatisace Davida Jařaba, který si ji pojmenoval „Kvartýr“, použil Kodeš jiný prostý název: „Mařka“. Záměrně a nutno dodat, že i v logice, jak dramatisace, tak i inscenace. Urzidilova povídková předloha se odehrává v Praze za druhé světové války. Mladá služebná Mařka se „zničehonic“ (po odchodu napůl židovské rodiny, kde sloužila, do exilu) stane majitelkou bytu i značné finanční hotovosti. Ono příslovečné – lehce nabyt, lehce pozbyl – na sebe nenechá dlouho čekat. K Maře se nastěhuje její sestra Jožka, která se velmi rychle z naivního děvčete promění v nebezpečnou despotickou uzurpátorku, která je zcela bez zábran. Přivádí si do bytu SSáka Flaschenkopfa a u sester dochází ke konfliktnímu nastavení, kde se díky k historickým okolnostem řítíme k tragickému konci.

Přesto, že Urzidil jako současník a obdivovatel F. Kafky ve svých povídkách oplývá velmi dobrým pozorovatelským i vykreslovacím talentem, je znát, že je mnohem silnějším esejistou, než dramatikem. Umí vytvořit živé postavy, ale je slabý v dramatické situaci, která je spíše pouze rámcem a výsledkem, než hýbatelem děje a nositelem tématu.

Mluvím o tom proto, že nastavení do módu kontrapunktických situací u Kodešovy dramatisace mi připadá vlastně potenciálně velmi šťastné. Oblouk proměňujícího se vztahu obou sester je v ní zdůvodněný a má svou vnitřní logiku. Problém je v uvěřitelnosti, opodstatněnosti razantního závěru. Příčiny jednání Mařky nejsou adekvátní následku. Urzidil není dramaticky roven Mrštíkům, kde kauzalita funguje naprosto fatálně. Kodeš prostor pro „tragédii“ připraví, leč zaplevelí ho dlouhými scénickými popisy prostředí, pocitů, nálad a ztrácí tím skutečný „dramatický“ čas. Abychom si rozuměli, nemluvím o komediální rovině, která by mi připadala velmi adekvátní v mnohem stříhovějším a dynamičtějším tvaru inscenace. Lapidárně řečeno značné množství divadelního materiálu jako by vůbec neprošlo strižnou. Výborně zvolená hudba, její divadelní styl, více „dokumentárního“ dobového materiálu v kontrastu s groteskností a tragické uvozovky, by nám jistě pomohly ke kýženému zážitku a závěrečnému účinku až antické tragédie. Kvalita hereckých výkonů, stylizovaná akční scénografie, záměr i připravený závěr – to vše čeká jen na razantnější a dynamičtější uchopení. Příběh hloupoučké naivní služtičky, kterou semele neúprosné kolo dějin, má v sobě silný dramatický potenciál. Pochopili jsme ho, ale nepožili. Urzidil v 60-ti minutách by byl radikálně efektivnější a překvapivě živý.

Oproti vlastní dramatisaci Jaroslava Kodeše dochází v jejím režijně-inscenačním provedení tragického konce ke změně způsobu odchodu z oné bezvýhodné situace. Kodeš dramatisátor volí sebevraždu i vraždu nožem, Kodeš režisér volí analgetika v alkoholu. Osobně se příkláním k volbě režiséra. Ještě bych však byl detailnější v jejím závěrečném provedení, především vzhledem k tématu hlavní postavy, aby lépe četl záměr a tím i význam závěru. Nebudu v recenzi prozrazovat.

V každém případě je soubor Máj ve výborné kondici, dle mého soudu, právě v kontextu soustavnější práce s Jaroslavem Kodešem. A tím je připraven na další divadelní výzvy a já se na ně upřímně těším. Díky za představení.

Jaromír Hruška

Nechávám to doznít. Představení bylo, jako bych se dívala na pěkný film nebo četla hezkou knížku. Vtáhlo mě to a nechám to v sobě doznít.

Jaruška z Krumlova

I hudba může být jed.

Lukáš z Prahy

Jsem moc spokojený. Skvělé herecké výkony holek, kterým to pomohli uhrát ti ostatní.

Jiří z Rakovníka

Líbilo se mi to. Měla jsem z některých scén husí kůže. Lidi se přizpůsobí všemu.

Pavla z Benešova

Místy se to nějak zpomalilo a nudilo. Ale výkony děvčat byly parádní.

Karel z Vršovic

Nic objevného, ale dost poctivý pokus vystavět drama a téma.

Jana z Loun

Nějak mě to nechalo chladným, možná za to mohla moje únava, možná ne. Snažili se, ale nepotkalo se to se mnou. Tak snad mi to odpustí. Víc mě od tohoto souboru před časem sebrala Její pastorkyňa.

Jiří z Poděbrad

Vzhledem k nedorozumění, ke kterému dochází maximálně jednou, v tomto čísle zpravodaje najdete hned dvě recenze na inscenaci Mařka, ale ani jednu na inscenaci Revizor. Pracujeme na tom, abychom v některém z dalších čísel patřičně zreflektovali i mostecké představení.

RECENZE

VINA A TREST

Johannes Urzidil byl pražský, německy píšící spisovatel, básník a historik umění. V Praze tvořil před druhou světovou válkou a jeho současníky a přáteli byli další významní němečtí literáti, jako například Franz Kafka, Max Brod nebo Franz Werfel. V roce 1939 se mu podařilo emigrovat z již ustaveného Protektorátu přes Velkou Británii do Spojených států amerických. Odtud po válce pořádal až do své smrti (1970) přednášková turné především po Evropě.

Jaroslav Kodeš zadaptoval a posléze nastudoval s Divadlem Máj Praha Urzidilovu povídku Poslední zvonění pod názvem Mařka. A nutno říci, že zvolil dobře. Připravil jevištní předlohu, jejíž ztvárnění je v silách současného souboru, a to není rozhodně málo. Ústřední postavou povídky i její jevištní podoby je služka, které všichni říkají Mařka. Ta slouží v dobře situované pražské rodině deset let. Její páni (ona je židovka, on křesťan) prchají náhle před nacismem a zanechají Mařce značný peněžní obnos a také byt s veškerým zařízením. Nečekané a z „nebe spadlé štěstí“ pozvolna způsobuje, že ze služky se stává panička, která tento nezaslouženě nabytý majetek začíná marnotratně utrácet. Nastěhuje si do bytu sestru Jožku, od které požaduje, aby jí sloužila. Jožka však Mařku postupně se svým nacistickým milencem začne usurpovat a ničí jí život; užívá si cizích peněz a získává nad Mařkou moc. Tentokrát zase Jožka nutí Mařku, aby zaujala pozici služky a stala se sympatizantkou nacistů. Všechny tyto okolnosti Mařce otevrou oči a zavíná to, že se ocitne v bezvýchodné situaci a jako jediné východisko a vykoupení ze své viny vidí sebevraždu otravou. Zabije však svou sestru, která omylem vypije připravenou láhev s jedem. Celý příběh tak vyústí tragickým, byť pochopitelným koncem.

Režisérovi i hercům se v zásadě podařilo sdělit inscenací ústřední téma viny a trestu, výčitek svědomí i varování před zadáním si s totalitní mocí. Nastoluje otázku, zda je člověk zodpovědný za všechny svoje činy anebo je v každé situaci nucen podřídit se vyšší moci.

Vše se točí kolem hlavní postavy Mařky, kterou suverénním způsobem zvládá Anna Kocábková. Střídá v dobrém slova smyslu propracované realistické jednání s rovinou vyprávění v ich-formě a s komentáři jednotlivých situací a tím dává celé inscenaci jednoznačný herecký princip. Přičemž ostatní postavy a situace jsou vedeny v jednotícím realistickém duchu. Divadelnost celé inscenace podtrhuje vedle zmíněného také funkční a náznaková scénografie, jejíž dominantou je polyfunkční černý objekt připomínající lešení. Ten slouží jako zařízení bytu a v závěru při Mařčině monologu působí i díky vertikálnímu členění až symbolickým rozměrem. Výrazným způsobem tak odkazuje ke znakovosti a tím i k účinné divadelnosti. Ostatní herci včetně Jožky (Dorota Vopařilová) v tom nejlepším slova smyslu spolu s hudební složkou umocňují vyznění příběhu.

Inszenaci lze jistě vytknout některé mnohomluvné a opakující se pasáže (např. první setkání s Němcem Petrem, oblékání Mařky a Jožky, závěrečný monolog), jejich určitá redukce by prospěla spádu inscenace i celkovému temporytmu. Diskutabilní ve zvoleném inscenačním klíči jsou také zpomalená rvačka nebo hudbou podpořená grotesknost situace pohlavního styku Jožky s Flaschenknopfem. Nelze však upřít, že se režiséru J. Kodešovi a celému souboru podařila zdařilá inscenace, která spolehlivě obstojí na poli současného činoherního divadla.

Milan Schejbal

PROBLÉM NASTÁVÁ, KDYŽ LIDÉ ZAČNOU SVÉ FUNKCE ZNEUŽÍVAT

Rozhovor s režisérem a hercem Pavlem Skálou

V čem bylo volyňské představení specifické?

Dvě alternace. Zaskakovali jsme za náhle onemocnělé. Ještě před dnešním představením jsme odpoledne přezkušovali. Taky to na tom bylo dneska dost znát. Představení nám padalo na zadek. Ale tohle rozhodnutí (hrát) bychom udělali znovu, protože máme hru rádi.

Proč Revizor?

Kolektivně si vybíráme, na čem pracovat. A teď to došlo k Revizorovi. Je to stále dost současné, a tím pro nás zajímavé. Ta povrchnost a maska jaké to je, když má člověk funkci, a jaké to je, když ji nemá. Každá funkce s sebou něco udělá a záleží na tom, jak jsi vysoko, jak se k ní postavíš, jak ji využiješ, zneužiješ nebo pro co ji použiješ.

Vymezujete se vůči nějaké konkrétní funkci?

Asi ne. Rozhodně to není tak politická inscenace jako byli Jezdci. Spíš obecně jde o to, že lidé jsou povrchní a problém nastává, když své funkce začnou zneužívat.

Jak jste vybírali hudbu?

Hudba má svou vlastní linii a také je o povrchnosti a souvisí se současným stavem společnosti. Hudba jde od Ruska k nám. Je tam Labutí jezero, DakhaBrakha, Nohavica, polský Nohavica, Alexandrovci, ruská lidová i jedna ukrajinská písnička. A všechno je to upravené.

Prozradíš něco k výpravě? Vysvětlíš znaky?

Já úplně nevím, jestli chci tohle veřejně rozklíčovat. Ale jde o nějakou dočasnost a neukotvenost.

A ty bílé obličej?

Strašně nemám rád, když se to vysvětluje. Ale jsou to de facto masky, které nosíme, když se děláme jinými než jsme. A přitom některé rysy nezakryjeme. To tak prostě je. Každý má to líčení i trochu jiné. Sluhové jsou bez masky, protože nemají funkci a nestráhá je to dělat prasárny. Zároveň tam ale třeba Osip má moment, kdy svého postavení může zneužít a zneužije.

Kolikrát jste inscenaci hráli?

Tady to bylo potřetí. Předtím prvně na Přemostění a podruhé v mosteckém divadle.

A dělali jste na tom od Přemostění?

Upravovali jsme to. Za normálních okolností by to bylo vidět i tady. Přestavby švihají, hudba je jiná. A přezkoušeli jsme jednoho sluhu.

Vendula Melišková

BURKE CUP 2023

...dokončení ze strany 1

nemluví programově, i soubory, které naopak mluví. A pak přijedou soubory, které vystupují a cítí se jako pomalu profesionálové, poznáš to i podle toho, jak fungují na jevišti. Promluví a já začnu reagovat tak, jak jsme o tom mluvili před chvílí.

A co s tím? Víš, že každý vyučující má pocit, že jeho předmětu by mělo být víc, ale není třeba jevištní řeči a práce s tělem na uměleckých školách málo?

Teď působím na DAMU na alterně a hodin je zatraceně málo. Je toho méně i oproti tomu, kdy jsem studovala já. A je tam toho málo i ve srovnání s činohrou. Je to tím, že se klade důraz spíše na autenticitu projevu a jejich školní věci nemají nutně pevný výsledek, jde jim o proces. Nebo se v jejich pracích mluví málo nebo vůbec, tak máme málo příležitostí s nimi uplatnit technická cvičení v rámci jejich tvorby. Jsme limitovaní a hrozně nás to mrzí, protože studenti z alterny se pak dostávají do činoherních divadel a první dva roky dostanou strašně přes, s prominutím, držku, protože nejsou vybavení. Znovu se za námi vrací.

Dokážeš se vlastně do hlediště posadit jako divák a odštíhnout to? Nebo už je v tobě tvoje profese tak, že čistý divácký zážitek není možný?

Jsem vyřízená, pokud jde o dabing. Nemůžu se dívat na nic dabovaného. Ale v divadle, když je něco dobrého, mě vezme Pegas na křídla a jsem jak malé dítě. Pravda je, že když se mi něco nelíbí, vnitřně mě to strašně krotí.

Martin Rumler

PROGRAM

Středa 5. července 2023

11.00 – 13.00, Peklo

Diskuse (Mařka, Revizor)

14.00 – 15.20, Na Nové

Divadlo v Roztocké, Jilemnice / režie: Lucie Václová

V. Havel: **Ztížená možnost soustředění**

16.00 – 17.10 a 18.15 – 19.25,

Pošumavská tržnice
Ochotnický spolek ŽUMPA, Nučice /
režie: Jaroslav Kodeš
Pavel Kohout: **Sex**

18.15 – 19.15, Malý sál Na Nové

Diskuse (Ztížená možnost soustředění)

20.15 – 21.35, Na Nové

Divadlo Exil, Pardubice / režie: J. M.

Přejmenovaný

Jan Musil Přejmenovaný: **Útulek**

21.45 – 22.30, Na Nové – zahrada

Oba konce duhy (koncert)

22.30 – 00.00, Malý sál Na Nové

Diskuse (Sex, Útulek)

Čtvrtek 6. července 2023

14.00 – 16.10, Na Nové

DS KLAS, Klášterec nad Ohří / režie: Václav Polda

Z. Jirotko, V. Polda: **Saturnin**

17.00 – 17.45, Malý sál Na Nové

Diskuse (Saturnin)

18.00 – 20.05, Na Nové

Spolek divadelních ochotníků, Blatná /
režie: Jiří Mikeš

G. Bitton, M. Munz: **Smím prosit, Dodo?**

21.15 – 22.50, Na Nové

Divadlo Sputnik při MKS Havířov /
režie: Jan Kroul

Martin McDonagh: **Mrzák inish-
maanský**

23.15 – 00.00, Malý sál Na Nové

Diskuse (Smím prosit, Dodo?)

Zpravodaj XXXI. celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2023.
Redakce: Vendula Melišková, Martin Rumler, David Slížek. Vydává DS Piki Volyně. Náklad 100 výtisků.

SPONZOŘI DIVADELNÍHO PIKNIKU 2023

